

برخاست سلاح جنگ چه سوز سوز
ناشب رفتن بودیم و شبانگاه بر پای
حصارک هفته در زنی تقوی ابروی
رفیق بر داشت که بطهارت میروم
خورد بخار میرفت **شعر** باستان که
خرقه در بر کرد جامه کعبه را جل خیر کرد
چند نک از نظر درویشان غایب شد
به بر می رفت و در می بدید تا فر
سروش شد در آن تاریکی بی راه رفت
بود و رفیقا بیکناه خفته با مدار آن
همه را بقلعه بر انداختند و آنرا که درند
انرا آن تاریکی نرسد صحبت و طایع عرکت
که فریم السلامه فی الوجود **قطعه** جو از تو می
یکی بیدار شدی که نه که را منزلت ماند
مه را ندیدستی که کاوی در علف نزار
بیالاید همه کاوان ده را کف سیاسی
و منت خلدی که اگر از صحبت درویشان

نیز

دشمن و دوست که در لی هم در در
نصرف او است که چه تیر از کمان حلی کند
از کمان دار و اندک اهل خرد **حکایت** یکی از
ملوک عربی متعلقان دیوانه فرمود که تمام
فلا نرا چند نک هست مضاعف کنید که لازم
در کاست و منزهت فریاد و در کمر بندگان
بلا و واجب شغولند و در راه خدمت
شهاوت صاحب دل بیستید و گفت علق
در جات بند کلاه بد را گاه حور جل و علا
همین مناک دار **بیت** درو با مدار کردید
یکی بخدمت شاه **سوم** بهر آینه ز روی کند
بلفظ نگاه امید هست بر شند گاه
مخلص را که نا امید نگردد از آستان اله
مهر کار در قبول فرانت **تذکره** فریاد در پیل
حراست **بهر** که سمای ساستان در ارد
سر خدمت بر آستان **حکایت** ظالمی
حکایت کند که بنام درویشان خردیست